

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/114/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119012459
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2119012459.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaných Q. C., P. W. a T. W., pre zločin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 155 odsek 1 Trestného zákona a iné, o odvolaniach prokurátora a obžalovaného Q. C. proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 24. júla 2019, sp. zn. 3T/32/2019, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave 26. novembra 2019, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písmeno d/, odsek 2 Trestného poriadku zrušuje sa u obžalovaného T. W. napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku <.> sa

obžalovaný T. W., nar. XX.XX.XXXX v S., trvalé bydlisko N. XXXX/XXB, M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou,

o d s u d z u j e

podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, s poukazom na 38 odsek 2, odsek 4, § 36 písmeno l), § 37 písmeno h), § 37 písmeno m) Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona a § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona per analogiam na úhrnný trest odňatia slobody výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného Q. C. zamietá.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 24. júla 2019, sp. zn. 3T/32/2019, boli obžalovaní Q. C., P. W. a T. W. uznaní za vinných zo zločinu vydierania vo forme spolupáchateľstva podľa § 20, § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, zločinu ublíženia na zdraví vo forme spolupáchateľstva v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1, § 20, § 155 odsek 1 Trestného zákona, prečinu ublíženia na zdraví vo forme spolupáchateľstva podľa § 20, § 156 odsek 1 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody vo forme spolupáchateľstva podľa § 20, § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona, na tom skutkom základe, že dňa 02.01.2019 v čase asi o 17.00 hod. na presne neustálenom mieste pri obci Horné Zelenice, okres Hlohovec, po vzájomnej dohode, keď obvinený P. W. predtým telefonicky oznámil obvineným T. W. a Q. C., ktorí sa v tom čase spolu nachádzali vo vozidle zn. Audi Q7, striebornej farby, e.č. ZC951BK neďaleko od tohto miesta spoločne, že O. F. je s ním pri obci Horné Zelenice, pričom dôvodom bola tá skutočnosť, že O. F. zobrala obvinenému Q. C. z jeho bytu v W. rôzne veci ako priemyselné kamery s príslušenstvom, mobil a notebook, po príchode na uvedené miesto najprv obvinený Q. C. vytiahol O. F. z vozidla zn. BMW radu 7, ktoré bolo odstavené pri hlavnej ceste tým spôsobom, že ju ťahal za vlasy a pýtal si svoje veci, načo sa O. F. bránila a držala sa vozidla, načo sa obvinenému Q. C. podarilo

strhnúť O. F. a vyťahnúť ju z vozidla, kde ju pri vozidle zhodil na zem a tu ju začali všetci traja obvinení na zemi fyzicky napádať tým spôsobom, že ju kopali do hrudníka, hlavy, do oblasti celého tela, pričom sa ju snažili kopnúť aj do oblasti tváre, ale O. F. kopance smerujúce do oblasti tváre rukami vykryla, pričom počas fyzického napádania ju obvinený Q. C. tiež držal nezisteným predmetom pod krkom a takto ju dusil, vyhrážal sa jej zabitím a súčasne hovoril, že vie začo ju bije a pýtal od nej svoje veci, ktoré mu predtým zobrala, následne po chvíli ju obvinený Q. C. proti jej vôli opätovne začal ťahať za vlasy až k motorovému vozidlu zn. Audi Q7, kde ju naložil dovnútra vozidla, nato obžalovaný P. W. nastúpil do vozidla zn. BMW7 a presunul sa na iné miesto, a obvinení Q. C. spolu T. W. sa na motorovom vozidle zn. Audi Q7 asi po dvoch minútach jazdy presunuli cez poľnú cestu k rybníku a tu na presne neustálenom mieste zastavili, načo obvinený Q. C. násilím vyťahol O. F. von z vozidla, pričom v ruke už držal drevenú rúčku od náradia v dĺžke cca 1,5 m, kde ju touto začal biť a udierať po celom tele, vulgárne jej nadávať, potom prinútil O. F. si kľaknúť, položiť a natiahnuť obe ruky na peň stromu a takto ju opakovane drevenou rúčkou od náradia udieral po oboch rukách a opätovne žiadal od nej, aby mu vrátila veci, ktoré mu predtým zobrala z jeho bytu v W., na čo O. F. uviedla, že veci sa nachádzajú v obci Q. v byte u osoby S. X., následne obvinení Q. C. a T. W. naložili poškodenú O. F. do motorového vozidla a takto odišli smerom na obec Q., kde ešte predtým sa po predchádzajúcej telefonickej dohode opäť stretli s obžalovaným P. W. na čerpacej stanici, ktorý k nim nastúpil do motorového vozidla zn. Audi Q7, a takto sa na danom motorovom vozidle presunuli všetci traja obvinení aj s poškodenou O. F. až do areálu bývalého Poľnohospodárskeho družstva v obci Q., kde po tom ako S. X. otvoril vchodové dvere bytovej jednotky, ktorú obýva, tak ho všetci traja obvinení násilím vtlačili do vnútorných priestorov, kde prvotne obvinený Q. C. ihneď vo vstupnej chodbe zaútočil s drevenou rúčkou, ktorú držal v ruke, zozadu na S. X., ktorého zasiahol priamo do hlavy, a potom ho rukou zovretou v päšť udieral, tiež kopal a znovu pomocou drevenej rúčky udieral do oblasti celého tela vrátane hlavy, načo k S. X. hneď pristúpili aj obvinení P. W. a T. W., ktorí ho súčasne udierali rukami zovretými v päšť a kopali do celého tela vrátane hlavy, pričom po tomto fyzickom útoku na S. X., ktorý trval cca 10 minút, na základe pokynov obvineného Q. C. O. F. vložila do igelitového vreca veci, a to mobilný telefón, 2 ks priemyselných kamier s príslušenstvom, notebook zn. Acer, čiernej farby, (patriaci S. X.) a AKU skrutkovač s kufríkom a nabíjačkou (patriaci S. X.), a toto odovzdala obvinenému Q. C., pričom ešte ako všetci obvinení z miesta odchádzali strhli jednu priemyselnú kameru zo steny, ktorá bola upevnená vnútri na chodbe, a potom ďalšiu priemyselnú kameru z fasády vonkajšej budovy, kde bola pripevnená, a následne všetci traja obvinení s týmito vecami odišli na motorovom vozidle zn. Audi Q7 preč, čím uvedeným spoločným konaním spôsobili O. F. zranenia ako tržnú ranu v obočí vpravo, pomliaždenie hlavy v čelovej oblasti a pomliaždenie tváre s okolo očným výronom vpravo, ktoré si vyžiadal lekárske ošetrenie a liečenie v trvaní minimálne 8 dní, a S. X. zranenia ako zlomeninu dolnej čeľusti vľavo, zlomeninu ďasnového výbežku hornej čeľuste vpravo, zlomeninu nosa, tržné rany na hlave v temenej oblasti, pomliaždenie tváre s okolo očným výronom vľavo, zlomeninu 9. rebra vľavo, pomliaždenie predlaktia vpravo a pomliaždenie predkolenia vľavo, ktoré si vyžiadali hospitalizáciu, lekárske ošetrenia a liečenie v trvaní minimálne X týždne, pričom pri vyššej intenzite násillia smerujúceho jednak na hlavu poškodeného mohlo prísť k poraneniu mozgu, ako aj násillia smerujúceho na hrudník mohlo prísť k poraneniu jeho pľúc, srdca, prípadne veľkých ciev s tým, že poranenie týchto orgánov priamo ohrozovalo poškodeného na živote, a odcudzením vecí spôsobili poškodenému S. X. škodu v celkovej výške 158,30 €.

Okresný súd za to obžalovaného Q. C. odsúdil podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na 38 odsek 2, § 36 písmeno l), § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaného P. W. okresný súd odsúdil podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na § 38 odsek 2, odsek 5, § 36 písmeno l), § 37 písmeno h), písmeno m), § 41 odsek 1 Trestného zákona a aj per analogiam § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaného T. W. okresný súd odsúdil podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na 38 odsek 2, odsek 4, § 36 písmeno l), § 37 písmeno h), písmeno m), § 41 odsek 1 Trestného zákona a aj per analogiam § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Zároveň okresný súd rozhodol o náhrade škody.

Okresný súd u obžalovaného Q. C. výrok o treste odôvodnil tým, že pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadol najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie a jeho mieru, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. U obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písmeno l/ Trestného zákona - priznal sa k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval) a jednu príťažujúcu okolnosť (§ 37 písmeno h) Trestného zákona - obžalovaný spáchal viac trestných činov, nakoľko sa neaplikovala asperačná zásada podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona, pretože sa jedná o jednočinný súbeh).

K nepriznaniu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno j) Trestného zákona okresný súd uviedol, že obžalovaný bol 5 krát priestupkovo riešený a zároveň 3 krát súdne trestaný, pričom pri posudzovaní tejto poľahčujúcej okolnosti nie je rozhodujúce, že odsúdenia už má zahladené.

Nepriznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písmeno n) Trestného zákona okresný súd odôvodnil tým, že vyhlásenie obžalovaného o vine bolo premietnuté do priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona a len samotné vyhlásenie nie je dôvodom na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti, navyiac v situácií, kedy Trestný zákon hovorí „napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom“, pričom je potrebné uviesť, že súdy trestnú činnosť neobjasňujú (tú objasňujú iba orgány činné v trestnom konaní). Okresný súd v tomto smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2016, sp. zn. 4Tdo 63/2015, ktoré rozhodnutie sa týkalo práve priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno n/ Trestného zákona v prípade, ak obžalovaný vyhlási na hlavnom pojednávaní, že je vinný a súd jeho vyhlásenie prijme. Rovnako je tomu aj ohľadom napomáhania už v prípravnom konaní, kde je okresný súd toho názoru, že postoj obžalovaného z prípravného konania je odzrkadlený už v poľahčujúcej okolnosti § 36 písmeno l) Trestného zákona.

Okresný súd ďalej dôvodil tým, že nakoľko bol u obžalovaného vyrovnaný pomer príťažujúcich a poľahčujúcich okolností, pristúpil k aplikácii § 38 odsek 2 Trestného zákona, pri použití ktorého prichádzalo do úvahy ukladanie trestu podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona v rozmedzí sadzby 4 až 10 rokov. Súd obžalovanému uložil úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, t. j. pri samej dolnej hranici trestnej sadzby trestného činu podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, nakoľko ho považoval za dostatočný, s prihliadnutím aj na postoj obžalovaného ku skutku na hlavnom pojednávaní, pričom aplikoval § 41 odsek 1 Trestného zákona. Obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný v predchádzajúcich 10 rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Okresný súd ďalej argumentoval tým, že u tohto obžalovaného nepovažoval za spravodlivé ukladať nižší trest, resp. použiť ust. § 39 odsek 2 písmeno d/, odsek 4 Trestného zákona, lebo práve obžalovaný Q. C. bol hlavným strojcom celého incidentu, ktorý naviedol spoluobžalovaných na spáchanie súdeného skutku, ako jediný pri svojom konaní použil zbraň proti poškodeným, pričom práve on spôsobil poškodeným najzávažnejšie zranenia. Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného do príslušného ústavu, okresný súd argumentoval tým, že obžalovaný v predchádzajúcich 10 rokoch nebol vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody, preto bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

U obžalovaného T. W. okresný súd výrok o treste v časti týkajúcej sa jeho zaradenia na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia odôvodnil poukazujúc na ust. § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona tým, že obžalovaný bol v predchádzajúcich 10 rokoch vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Proti tomuto rozsudku podal 7. augusta 2019 odvolanie obžalovaný Q. C., ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne doc. JUDr. Miroslavy Vráblovej, PhD. Jeho odvolanie smeruje proti výroku o treste, ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo.

V odvolaní uviedol, že uložený trest je podľa neho neprímerane prísny, jeho dopady sú citeľné zvlášť pre jeho partnerku a ich dve maloleté deti, lebo sú na ňom závislí, keďže je hlavným živiteľom rodiny. Poukázal na to, že sa ku skutku priznal, tento úprimne oľutoval a realizoval vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal. Namietal, že v prípade ostatných spoluobžalovaných tieto okolnosti vyhodnotil okresný súd ako dôvod na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 odsek 2, písmeno d), odsek 4 Trestného zákona per analogiam s odkazom na stanovisko Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 55/2016, avšak v jeho prípade takto nepostupoval, čo považuje za nespravodlivé a diskriminačné. Obžalovaný namietal závery okresného súdu, že bol hlavným strojcom celého incidentu, že naviedol spoluobžalovaných na spáchanie skutku. Predsa ich trestná súčinnosť je kvalifikovaná ako spolupáchateľstvo (nie účastníctvo vo forme návodu), preto každý z nich zodpovedá akoby trestný čin spáchal sám.

Uložený druh trestu a jeho výmera musí byť primeraný a spravodlivý vo vzťahu k páchatelovi trestného činu, okolnostiam spáchania trestného činu a musí reflektovať vzájomný pomer a mieru závažnosti jednotlivých poľahčujúcich a príťažujúcich okolností. Ohľadom neprímeranej prísnosti výroku o treste

zdôraznil, že proporcionalita medzi záujmom na ochrane spoločnosti pred páchatelom trestného činu a zásahom do základných práv páchatela spôsobeným uloženou trestnou sankciou je podmienená tým, že súd pri jej ukladaní bude prihliadať na závažnosť spáchaného trestného činu a pomery páchatela. Len primeraná trestná sankcia môže splniť svoj účel a byť páchatelom a spoločnosťou pociťovaná ako spravodlivá.

V jeho prípade okresný súd v dostatočnej miere nezohľadnil všetky hľadiská bližšie určujúce závažnosť trestného činu, konkrétne nezohľadnil v plnej miere spôsob spáchania činu, že išlo o jednorazové skratové konanie obžalovaného. Ďalej nezohľadnil okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, že to bola vypätá situácia, kedy obžalovaný čelil dôsledkom protiprávneho konania poškodenej O. F., ktorá ho okradla (viď popis skutku „dôvodom bola tá skutočnosť, že O. F. zobrala obvinenému Q. C. z jeho bytu v W. rôzne veci ako priemyselné kamery s príslušenstvom, mobil a notebook“ ako aj uznesenie o vznesení obvinenia za trestný čin krádeže voči O. F.), nezohľadnil ani následok, kedy k následku - ťažkej ujme na zdraví u poškodeného S. X. - nedošlo (t.j. viď právna kvalifikácia skutku).

Okresný súd nezohľadnil ani jeho pomery rodinné pomery, konkrétne vzornú starostlivosť o dve maloleté deti, v nedávnej minulosti výchovu a starostlivosť aj o dieťa partnerky z prvého manželstva a jej brata z reedukačného domova a nezohľadnil ani jeho osobné pomery, že je zodpovedný, pracovitý a čestný zamestnanec, občan (viď návrh na prevzatie záruky Ing. U. S., starostom Obce W. a návrh na prevzatie záruky Q. I., zamestnávateľom obžalovaného).

Pokiaľ ide o jeho doterajší spôsob života, predchádzajúce odsúdenia má zahladené, navyše sú spreď 25 rokov. Priestupkovo prejednaný za ostatných 10 rokov bol 5 krát, išlo o porušovanie pravidiel cestnej premávky. O doterajšom spôsobe jeho života vypovedá aj dobrá pracovná morálka, plnenie si povinností vo vzťahu k zamestnávateľovi, rodine, nenarušovanie občianskeho spolunažívania v bydlisku, ani v zamestnaní.

Jeho doterajší spôsob života má podľa názoru obžalovaného význam aj pri úvahách o uložení alternatívneho trestu domáceho väzenia. Tu poukázal na novelu Trestného zákona č. 214/2019 Z. z. účinnú od 1. augusta 2019, ktorá umožnila aj v prípade ako tento ukladať trest domáceho väzenia. Je toho názoru, že s prihliadnutím na jeho osobný profil a doterajší život miernejší trest domáceho väzenia na štyri roky bude dostatočne účinným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu, bude v plnej miere reflektovať potrebu individuálnej a generálnej prevencie a bude úmerný k závažnosti spáchaného trestného činu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v konečnom návrhu žiadal, aby odvolací súd podľa § 321 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti výroku o treste a podľa § 322 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V priebehu odvolacieho konania bolo súdu doručené (22. novembra 2019) aj vlastnoručné podanie obžalovaného Q. C., v ktorom prezentoval subjektívne názory na uvedenú trestnú vec a vlastné hodnotiace úsudky k dôkazom vykonaným v prípravnom konaní. V konečnom návrhu sa v podstate domáhal uloženia miernejšieho trestu.

Odvolanie voči rozsudku podal aj prokurátor. Jeho odvolanie smeruje voči výroku o treste u obžalovaného T. W. v časti týkajúcej sa jeho zaradenia na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkonu trestu so stredným stupňom stráženia.

Prokurátor v odvolaní namietal nezákonnosť uvedeného výroku z dôvodu, že na postup podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona neboli u obžalovaného T. W. splnené zákonné podmienky z dôvodu, že tento obžalovaný pred spáchaním skutku (t. j. pred 2. januára 2019) nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Vôbec prvý krát nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody až 10. januára 2019. Správne preto mal byť zaradený podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V konečnom návrhu prokurátor žiadal, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému T. W. zrušil v časti spôsobu výkonu trestu a súčasne, aby podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám vo veci rozsudkom rozhodol tak, že obžalovaného T. W. podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradí do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný T. W. jednak sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ľubomíra Kišaca.

V prvom písomnom vyjadrení z 26. septembra 2019 navrhol zhodne so svojim obhajcom odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť. Argumentoval tým, že napadnutý výrok mu vyhovuje, lebo sa aktuálne nachádza v ústave, ktorý je blízko jeho bydliska a nechce na tom nič meniť. Poukázal na to, že súd môže podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona páchatela zaradiť aj do iného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ak má za to, že tam bude jeho náprava lepšie zaručená.

V druhom vyjadrení, doručenom odvolaciemu súdu 30. októbra 2019, obžalovaný svoje stanovisko zmenil. Napadnutý výrok rozsudku označil za nezákonný, stotožnil sa s dôvodmi uvádzanými prokurátorom v odvolaní a v zhode so svojim obhajcom v konečnom návrhu žiadal, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste v časti spôsobu výkonu trestu zrušil a súčasne, aby podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám vo veci rozsudkom rozhodol tak, že ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradí do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obaja obžalovaní ako aj ich obhajcovia. V konečnom návrhu prokurátor žiadal rozhodnúť v zmysle písomne podaného odvolania a ako nedôvodné zamietnuť odvolanie obžalovaného Q. C.. Obžalovaný T. W. žiadal odvolaniu prokurátora vyhovieť v celom rozsahu. Obžalovaný Q. C. žiadal taktiež svojmu odvolaniu vyhovieť a rozhodnúť v zmysle písomného návrhu.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaných odvolaní na to oprávnenými osobami - prokurátorom a obžalovaným Q. C. - postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku <preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku, proti ktorým podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku. <.Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie prokurátora je v celom rozsahu dôvodné. Naopak, odvolanie obžalovaného Q. C. dôvodné nie je.

K odvolaniu obžalovaného Q. C.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal okresný súd do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu u obžalovaného Q. C.. Správne u neho zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne ho oľutoval (§ 36 písmeno l) Trestného zákona) a jednu priťažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písmeno h) Trestného zákona), keďže v jednočinnom súbehu spáchal hneď štyri úmyselné trestné činy. Následne pri vyrovnanom pomere týchto okolností okresný súd postupom podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona správne u obžalovaného ustálil trestnú sadzbu od 4 do 10 rokov vzťahujúcu sa najprísnejšie trestný zo všetkých zbíhajúcich sa trestných činov, konkrétne zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona.

Vychádzajúc z ust. § 34 odsek 1 Trestného zákona účelom samotného trestu je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov vyjadrujú morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, pričom jednotlivé hľadiská ukladania trestu vyplývajú z ust. § 34 odsek 3, odsek 4 Trestného zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy a skutočnosť, aby trest postihoval iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

K samotnému trestu je potrebné uviesť, že je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Majúc na zreteli vyššie uvedený účel trestu a jednotlivé hľadiská pre jeho ukladanie, dospel krajský súd k záveru, že okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov je trestom zákonným, primeraným a spravodlivým, ktorý splní svoju funkciu tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Trest odňatia slobody s podmienečným odkladom jeho výkonu resp. alternatívny trest domáceho väzenia, ktorých uloženia sa obžalovaný odvolaním domáhal, by podľa názoru krajského súdu boli neprimerane mierne. Takéto tresty by nezabezpečili zákonom predpokladaný účel vymedzený v § 34 odsek 1 Trestného zákona a to nielen zabrániť páchatel'ovi v páchaní ďalšej trestnej činnosti, či vytvoriť mu podmienky pre to, aby v budúcnosti viedol riadny život, ale aj zabezpečiť generálnu prevenciu, t. j. odradiť iných od páchania trestnej činnosti. Okrem uvedeného by neodrážali ani okolnosti tohto prípadu a mieru, akou konanie obžalovaného Q. C. prispelo k spáchaniu tohto skutku, ktorú mieru účasti je súd u spolupáchatel'ov povinný v zmysle ust. § 34 odsek 5 Trestného zákona skúmať pri určovaní druhu trestu a jeho výmery.

Za nedôvodnú považuje krajský súd odvoláciu námietku obžalovaného, že ak mu okresný súd ukladal trest bez aplikácie ust. § 39 odsek 2, písmeno d), odsek 4 Trestného zákona per analogiam, tak ho diskriminoval oproti zvyšným dvom obžalovaným. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne uviedol, z akých dôvodov tieto ustanovenia u obžalovaného neaplikoval. S týmito dôvodmi sa krajský súd stotožňuje a bez nutnosti ich opakovania na ne odkazuje. Je treba zdôrazniť, že postup pri aplikácii ust. § 39 odsek 2, písmeno d), odsek 4 Trestného zákona per analogiam nie je obligatórny a vždy je treba skúmať okrem iného aj to, či miernejší trest ukladaný pod

dolnú hranicu ustanovenú Trestným zákonom splní svoj účel. V tomto prípade by tomu tak nebolo.

Správny bol postup okresného súdu aj pokiaľ obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom (§ 36 písmeno n) S. zákona). Okresný

súd dôvody, ktoré ho k takému postupu viedli podrobne rozviedol v odôvodnení, pričom krajský súd si ich osvojuje a bez nutnosti ich opakovania na ne odkazuje.

Pokiaľ ide o vedenie riadneho života (§ 36 písmeno j) Trestného zákona), je pravdou tvrdenie obžalovaného, že všetky odsúdenia mal ku dňu vyhlásenia rozsudku zahladené. V tomto smere ale treba zdôrazniť, že aj v zmysle judikatúry samotných všeobecných súdov zahladením odsúdenia alebo zákonnou fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel spáchal trestný čin (R 7/1975). Fikcia, v zmysle ktorej sa na páchatela hľadí, akoby nebol odsúdený, nelikviduje samotný fakt spáchania činu, nebráni tomu, aby súd pri hodnotení osoby páchatela v neskoršom trestnom konaní pre iný trestný čin prizeral na skutočnosť, že páchatel spáchal trestný čin, a aby z toho vyvodil príslušné závery z hľadiska sklonu páchatela k trestnej činnosti, jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom, možnosti jeho nápravy a podobne. Uvedené kritériá okresný súd podľa názoru krajského súdu dostatočne zohľadnil pri určení druhu a výmery trestu u obžalovaného Q. C..

Pokiaľ obžalovaný namietal dopad nepodmienečného trestu odňatia slobody na jeho rodinu, krajský súd poukazuje na to, že svojej povinnosti voči rodine si mal a musel byť obžalovaný vedomý v čase, kedy páchal predmetnú trestnú činnosť.

Okresný súd nepochybil ani tým postupom, ktorým podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil obžalovaného Q. C. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže tento obžalovaný nebol dosiaľ vo výkone trestu odňatia slobody.

Nezistiac tak dôvod na zmenu či zrušenie napadnutého výroku rozsudku, krajský súd odvolanie obžalovaného Q. C. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

K odvolaniu prokurátora

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, tento dôvodne poukázal na skutočnosť, že obžalovaný T. W. nastúpil vôbec prvýkrát do výkonu trestu odňatia slobody až 10. januára 2019. Pred spáchaním súdneho skutku (2. januára 2019) tak zjavne nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin, v dôsledku čoho neboli splnené zákonné podmienky pre postup podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona. Správne mal tohto obžalovaného okresný súd zaradiť na výkon trestu odňatia slobody postupom podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému T. W. porušil Trestný zákon, preto krajský súd postupom podľa § 321 odsek 1 písmeno d), odsek 2 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí zrušil v napadnutom rozsudku celý výrok o treste a spôsobe jeho výkonu u tohto obžalovaného a na základe § 322 odsek 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol sám spôsobom uvedeným vo výroku, pretože mu to procesná situácia umožňovala.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.